

La Comédiathèque

Ginerele ideal

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:**

**<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>**

Ginerele ideal

Jean-Pierre Martinez

Traducere de autor

Când îți părăsești logodnica cu un an înainte de nuntă și îi lași drept explicație un post-it pe frigider, mai bine nu te mai întorci niciodată...

Personaje

Valeria
Stefan
Robert
Marina

© La Comédiathèque

O sală de zi în dezordine. Într-un pătuț, un bebeluș plânge. Deasupra pătuțului, un carusel muzical redă una dintre acele melodii cunoscute, presupuse a adormi bebelușii, și proiectează pe peretele din fundal reflexii caleidoscopice. O tânără femeie, Valeria, intră și îl ia în brațe ca să-l liniștească.

Valeria – Hai, e ora de somn, acum... De ce plângi așa? Nu ai niciun motiv să plângi! Eu, da, aș avea destule motive să plâng, dar tu? Ce motive ai putea avea să plângi în halul ăsta? Ai burta plină, fundulețul curat. Îți petreci zilele uitându-te la imagini psihedelice, ca în anii '70, pe tavan și ascultând muzică hippie, din aia de plutit. Ce mai vrei? Jucăria ta de pluș? Ți-am explicat deja: mama a uitat ursulețul tău ieri pe acoperișul Loganului bunicii, a zburat pe autostradă și a trecut un camion mare peste el. Am reușit să găsim un picior, dar restul a fost făcut zob sub roți. Vrei să-ți dau piciorul totuși?

Cu bebelușul în brațe, Valeria se duce să ia piciorul jucăriei de pluș și i-l dă.

Valeria – Poftim, dar te avertizez, nu e o priveliște prea frumoasă... E plin de unsori și miroase a motorină...

Bebelușul încetează să plângă.

Valeria – Aleluia! Dacă aș putea să am și eu puțină liniște în sfârșit...

Îl așază pe bebeluș înapoi în pătuț, cu grijă.

Valeria – Se pare că mirosul de benzină îl liniștește...

Sunetul strident al telefonului îl face pe copil să plângă din nou.

Valeria – Nu se poate, e un coșmar!

Răspunde, vizibil iritată.

Valeria (exasperată) – Da, mamă... Da, știu că vii mai târziu, m-ai sunat deja de trei ori ca să-mi spui... Normal că sunt aici, unde vrei să fii? La plajă, în Seychelles, la bronzat? O surpriză... Nu prea îmi plac surprizele, dar fie... Da, da, abia aștept să văd despre ce e vorba, bineînțeles... OK, pe mai târziu, mamă... Și eu te pup... A, mamă! Mai ales să nu suni la ușă când ajungi! În caz că reușesc să-l adorm până atunci... Bați încet, te aud eu! Într-un apartament cu două camere, știi bine că nu poți fi prea departe de ușă. Bine, pe mai târziu...

Valeria închide. Bebelușul plânge în continuare. Îl ia în brațe.

Valeria – Ce mai vrei? Să mai pun niște motorină pe plușul tău? Îmi pare rău, n-am! Poate ar merge cu alcool sanitar, dar trebuie să-mi promiți că nu fumezi în pat, cum avea prostul obicei taică-tu... Și mai ales să nu mă întrebi unde a dispărut tatăl tău, da? Și mama și-a pierdut plușul. Și nici măcar n-a recuperat un picior... Vrei să-ți cânt un cântec? Nu sunt sigură că știu prea multe... N-am deloc memorie la versuri... Dar dacă vrei, pot să-ți joc o piesă care îi plăcea mult tatălui tău. Se numește *Smoke on the Water*. În română ar însemna... „Fum pe apă”... cum făcea și tatăl tău, când fuma pe toaletă.

Valeria începe să imite cu vocea primele măsuri legendare din „Smoke on the Water” de Deep Purple. Probabil uimit de această reprezentare neașteptată, bebelușul se liniștește imediat.

Valeria – E incredibil! Parcă preferă Deep Purple în loc de cântecele de leagăn...

Soneria stridentă a ușii răsună și bebelușul începe din nou să plângă. Valeria rămâne o clipă înmărmurită, apoi se îndreaptă spre ușă, exasperată.

Valeria – Îi omor...

Valeria deschide ușa și pare foarte surprinsă să vadă în prag un tânăr în costum, cămașă albă și cravată.

Stefan – Tot mă mai recunoști, nu?

Valeria – Stefan?

Plânsul bebelușului s-a oprit.

Stefan – Trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

Valeria – Nici vorbă. Dispari, nu mai vreau să te văd!

Ea încearcă să închidă ușa, dar el o împiedică.

Stefan – Îți înțeleg reacția, Valeria... Dar trebuie să mă asculți. Te rog, lasă-mă să intru cinci minute...

Valeria – Serios? Îți permiți să apari așa, fără niciun semn, după un an?!

Stefan – Dacă te-aș fi anunțat, nici nu mi-ai fi deschis...

Valeria – Dispari, ți-am spus! Pentru mine ești mort, ai înțeles?

Stefan – Bine, nu vreau să forțez ușa. Dar dacă nu mă lași să intru, mă așez pe preșul tău și nu mă mai mișc de aici. Până accepți să auzi ce am de spus...

Valeria ezită, vizibil depășită de situație.

Valeria – OK, dar dă-mi mai întâi treizeci de secunde. E prăpăd aici... După aceea pleci, da?

Stefan – Da.

Valeria închide ușa.

Valeria – Oh, nu, nu se poate...

Valeria face să dispară din cameră tot ce ar putea trăda prezența unui copil: haine, scutece, jucării... Apoi se apleacă asupra pătuțului.

Valeria – Dacă stai liniștit, mama o să-ți cumpere un alt ursuleț, cu cap și cu brațe, bine?

Ea duce pătuțul în camera alăturată, revine, își aranjează puțin ținuta și merge să deschidă din nou ușa.

Stefan – Mulțumesc, Valeria...

Valeria – Am spus cinci minute. *(Se uită la ceas)* Peste cinci minute pleci, te previn.

Stefan – OK.

Stefan intră în cameră, aruncă o privire în jur, apoi se uită la Valeria.

Stefan – Nu te-ai schimbat...

Valeria – Nu pot spune același lucru despre tine... Ultima dată când te-am văzut aveai părul lung, barbă, geacă de piele și cizme western...

Stefan – Se spune că haina nu-l face pe om, dar nu e mereu adevărat. M-am schimbat, te asigur...

Valeria – Ce vrei, Stefan?

Stefan – Înțeleg că ești supărată pe mine, dar...

Valeria – Eu? Dar de ce aș fi supărată pe tine? Acum un an exact, pe vremea asta, mai aveam o săptămână până la nuntă, îți amintești totuși asta, nu? Invitațiile erau trimise. Aranjarea la mese era deja stabilită.

Stefan – Știu...

Valeria – Știi...? Și totuși asta nu te-a împiedicat să dispari peste noapte fără nicio explicație...

Stefan – Exagerezi... Totuși ți-am lăsat un bilet... L-ai găsit măcar?

Valeria – A, da, scuze... post-it-ul de pe frigider... Uite, l-am păstrat ca amintire. *(Deschide un sertar și scoate un post-it pe care îl citește.)* „Ești prea bună pentru mine. Nu te merit. Uită-mă.” Trei propoziții și tot atâtea greșeli de ortografie... *(Îi aruncă o privire ucigătoare.)* Asta ar trebui să fie suficient ca, după douăsprezece luni, să te primesc cu brațele deschise?

El lasă capul în jos.

Stefan – O să-ți explic...

Valeria – Până la urmă n-ai reușit să găsești una mai nasoală decât mine, asta e? După un an de căutări, nu e prea măgulitor pentru mine, dar fie...

Stefan – Nu ți-am spus tot, Valeria.

Valeria – Stai să ghicesc... Ai fost răpit de extratereștri. Te-au dus pe planeta lor ca să facă experimente științifice pe tine și abia acum ți-au dat drumul, nu-i așa?

Stefan – Nu ești departe de adevăr, să știi.

Valeria – Serios?

Stefan – Am fost arestat după ce am jefuit un magazin de cartier... Am primit un an cu executare...

După un moment de stupefacție, Valeria aplaudă cu un aer ironic.

Valeria – Ei, asta da performanță... Jos pălăria... M-ai lăsat fără cuvinte...

Stefan – Bănuiam că n-o să mă crezi...

Valeria – A, totuși! Bănuiai...

Stefan își ridică mâneca cămășii ca să arate ceea ce ar trebui să semene cu o brățară electronică.

Stefan – Sunt în eliberare condiționată. Trebuie să port o brățară electronică. Încă câteva zile...

Valeria, impresionată, trece de la ironie la surpriză.

Valeria (*neîncrezătoare*) – Nu se poartă la gleznă, de obicei? Așa am văzut la televizor.

Stefan – În serialele americane, poate... Aici e la mână. De asta îi spune brățară...

Valeria – Dar ce ți-a venit să jefuiești un magazin de cartier?

Stefan – Aveam nevoie de bani... Mai ales ca să plătesc nunta noastră...

Valeria – Deci la atât ai evaluat tu dragostea noastră? La conținutul casei de marcat dintr-un magazin de cartier?

Stefan – Era mai degrabă... un butic, de fapt.

Valeria – Dacă tot ajungeai la închisoare, puteai măcar să jefuiești o bancă! Dar n-ai avut niciodată ambiție, Stefan. Ești un ratat. Până la urmă tu aveai dreptate: sunt prea bună pentru tine...

Stefan – Era buticul chiar sub apartamentul meu... Tipul m-a recunoscut și a sunat la poliție. Am avut doar timp să trec pe la tine să-ți las mesajul. Înainte să vină polițiștii să mă aresteze...

Valeria – Și de ce nu mi-ai spus nimic?

Stefan – Am vrut să te scutesc de o explicație penibilă cu părinții tăi!

Valeria – Foarte fin din partea ta.

Stefan – Mai ales cu tatăl tău. Cum e în poliție... Îți imaginezi ce rușine ar fi fost pentru el să le spună colegilor că nunta nu mai are loc pentru că viitorul ginere e la închisoare? Și așa nu mă prea suporta... Nu a avut niciodată încredere în mine, tatăl tău...

Valeria – Oare de ce, într-adevăr...

Stefan – Dar în anul ăsta petrecut după gratii am avut timp să mă gândesc, Valeria. Crede-mă. Și am înțeles un lucru: viitorul e un fel de mâncare care se servește rece.

Ea rămâne siderată de profunzimea aforismului.

Valeria – Și ți-a trebuit un an ca să ajungi la concluzia asta?

Stefan – Gata cu prostiile, îți jur. Pe capul copiilor noștri viitori...

Valeria – Ai renunțat și la muzică...?

Stefan își arată noua ținută serioasă.

Stefan – Ai în față un Stefan nou, Valeria.

Valeria – Văd... Când am deschis ușa, am crezut că sunt Martorii lui Iehova la ușă.

Stefan – Nu-mi spune că îl preferai pe vechiul Stefan.

Valeria – Dă-mi timp să mă obișnuiesc...

Stefan – Mi-am găsit și un job adevărat!

Valeria – Și în ce domeniu lucrezi, mai exact? La vreo firmă de pompe funebre?

Stefan – Lucrez... în industria agroalimentară.

Stefan îi ia mâinile Valeriei.

Stefan – Ai încredere în mine, Valeria. M-am maturizat, să știi. Vreau să mă așez la casa mea, acum. Să împart totul cu cineva...

Valeria – N-ai nimic! Ce să împarți? Nici pentru verighete n-ai avut bani — a trebuit să jefuiești un butic!

Stefan – Vreau să spun... să-mi împart viața cu cineva. Cu tine, dacă vrei...

Valeria – Sigur... până când moartea ne va despărți... Tot expert ai rămas la vorbe pentru femei.

Stefan – Pot să te sărut?

Ea se retrage brusc.

Valeria – Gata, cele cinci minute au trecut, Stefan. Mi-am ținut cuvântul. Te-am ascultat. Acum e rândul tău. Dispari.

Stefan – Am încercat să-ți scriu din celulă, pe cuvânt. Dar te-ai mutat fără să lași vreo adresă. Scrisorile mi s-au întors înapoi. Și, în situația asta, n-am îndrăznit să-i întreb pe părinții tăi...

Valeria – Măcar pentru asta, cred că ai făcut bine.

Stefan – După tot ce s-a întâmplat, mi-a trebuit curaj să vin să sun la ușa ta, să știi.

Valeria – Deci ești un adevărat erou. Nu vrei și o medalie?

Stefan – Mai dă-mi o șansă, Valeria.

Valeria – N-am timp pentru asta, Stefan.

Stefan – Înțeleg că nu poți să mă ierți pe loc. Că ai nevoie de puțin timp. O să aștept. Cât va fi nevoie. Acum am tot timpul din lume...

Valeria – Ei bine, eu nu! Chiar nu pricepi ce-ți spun? N-am timp acum! Aștept pe cineva!

Stefan – Ai pe altcineva în viața ta, așa e?

Valeria – Exact. Ajunge imediat. Și aș prefera să nu te găsească aici, înțelegi?

Stefan – Înțeleg... Ți-ai refăcut viața... N-aveai să mă aștepți luni de zile... M-ai uitat și gata...

Valeria ia post-it-ul și i-l arată.

Valeria – Asta voiai, nu? Uite, scrie chiar aici: „uită-mă”! Ei bine, exact asta am făcut. Nu mai faci parte din viața mea, Stefan...

Stefan – În cazul ăsta, plec... N-o să mai auzi niciodată de mine, Valeria... Doar dacă nu te răzgândești, bineînțeles... O să-ți las totuși numărul meu de mobil, pentru orice eventualitate... (*Scoate un creion*) Ai o foaie de hârtie?

Ea îi întinde vechiul post-it.

Valeria – Poftim. N-ai decât să adaugi asta pe post-it... Și după aceea dispari, da?

El mâzgălește pe post-it. Se aude o bătaie în ușă.

Valeria – La dracu’!

Stefan – E el, nu? Nu-ți face griji, nu vreau să te pun într-o situație penibilă. O să-i explic. Sunt sigur că va înțelege.

Valeria – Sunt părinții mei!

Stefan (*îngrijorat*) – Părinții tăi? Adică... mama și tatăl tău.

Valeria – Da, de obicei la ei mă refer când spun „părinții mei”.

Stefan (*prinzând curaj*) – Atunci pe ei îi așteptai... Deci, de fapt, ești tot singură, nu?

Valeria e complet panicată.

Valeria – Sub nicio formă nu trebuie să te vadă aici, înțelegi?

Stefan – E adevărat că și ei au câteva motive să fie supărați pe mine, dar totuși... O să găsesc eu ceva să le spun și sunt sigur că vor înțelege.

Valeria – De asta chiar mă îndoiesc, Stefan.

Stefan – Despre închisoare, dacă se poate, mai bine nu. Mai ales în fața tatălui tău, care e polițist... Dar o să încerc să inventez altceva. Ai încredere în mine?

Valeria – Da... adică nu — chiar nu se poate, îți spun.

Stefan – Dar de ce?

Valeria – Pentru că... ar fi un șoc pentru ei...

Stefan – Recunosc că tatăl tău m-a cam speriat mereu... Dar mama ta mă plăcea destul de mult, nu? O să le explic tot...

Valeria – Ți-am spus că nu, dracu' să te ia!

Sună soneria.

Stefan – Dar de ce?

Valeria – Pentru că le-am spus că ai murit, asta e!

Stefan rămâne șocat. Soneria ușii sună din nou.

Stefan – N-ai făcut asta, nu?

Valeria – Pe moment, mi s-a părut cea mai simplă variantă ca să evit explicații și mai umilitoare pentru mine, dacă înțelegi ce vreau să spun... Și îți amintesc că mi-ai spus să te uit pentru totdeauna. Nu trebuia să te mai întorci...

Stefan – Tatăl tău o să mă omoare...

Valeria – Perfect. Așa, măcar, o să fii mort pe bune.

Stefan – Și acum ce facem?

Valeria – E prea târziu s-o ștergi. Nu există ieșire de urgență. E un apartament cu două camere, știi bine. Și părinții mei sunt foarte băgăcioși.

Stefan – În dulapuri? Acolo se ascund cadavrele, de obicei...

Valeria – Nu suntem într-o farsă de teatru, Stefan... Și apoi dulapurile sunt primul loc unde se repede mama când intră, să-mi controleze garderoba.

Stefan – Sub pat, în niciun caz. Sunt alergic. Un pic de praf și încep să strănut.

Soneria sună din nou, insistent.

Valeria – Trebuie să deschid, altfel tata sparge ușa. Deocamdată, du-te în dormitor. Până găsesc ceva credibil să le spun ca să explic... cum ai înviat.

Stefan – Învierea mea... Sper că ai inspirație... Pentru așa ceva a trebuit să se scrie Biblia...

Valeria îi arată lui Stefan direcția dormitorului.

Valeria – Închizi ușa și nu ieși de acolo până nu vin eu după tine, clar?

Stefan – OK.

Stefan dispare în dormitor. Se aude imediat bebelușul care începe din nou să plângă.

Valeria – La dracu'... De ăsta am uitat...

Sună din nou soneria. Valeria se grăbește să deschidă. Părinții ei intră: Robert, cu aspect de polițist în civil, și Marina, într-o ținută ușor excentrică, stil hippie. Robert, care ține un pachet cadou în mână, aruncă o privire suspicioasă prin cameră.

Robert – Începeam să ne întrebăm dacă nu ți s-a întâmplat ceva rău. Eram gata să sparg ușa...

Valeria – Ce vreți să mi se întâmple, mai exact?

Marina își sărută fiica.

Marina – Bună, iubita mea! Ce faci? Arăți cam obosită...

Valeria – Nu, nu, sunt bine... adică... da, sunt bine.

Valeria își sărută și tatăl. Apoi observă pachetul.

Valeria – Ce-i asta? Nu e Crăciunul... nici ziua mea.

Robert – E surpriza despre care ți-a vorbit mama ta...

Marina – N-o să ghicești niciodată ce e în pachetul ăsta! Crede-mă, o să fie un șoc.

Valeria – Văd că e ziua șocurilor azi...

Marina – Hai, dă-i-l odată!

Robert îi întinde pachetul fiicei sale.

Robert – Poftim, draga mea.

Valeria începe să deschidă pachetul.

Valeria – Nu e o bombă, sper...

Scoate din pachet un ursuleț de pluș destul de turtit și fără un braț.

Valeria – Ce mai e și asta?

Marina – Dar e Toto!

Valeria – Toto?

Marina – Din fericire, am avut inspirația să notez numărul de înmatriculare al camionului. Tatăl tău le-a cerut colegilor să dea un anunț de urmărire și ieri — bingo!

Robert – Am interceptat vehiculul suspect pe autostradă, puțin înainte de Marsilia. Ursulețul era înțepenit în radiatorul camionului.

Marina – Nu ți-am spus nimic înainte, ca să nu-ți dau speranțe degeaba...

Robert – Evident, a cam avut de suferit, dar asta e situația... Ai păstrat membrul smuls, măcar?

Valeria – Bineînțeles.

Marina – Dacă l-ai ținut la gheață, putem să-l coasem la loc. Glumesc!

Valeria – Sigur o să fie încântat de el...

Se aude din nou bebelușul plângând.

Marina – Vrei să mă duc să-l aduc? Așa i-l dăm imediat.

Valeria își oprește mama.

Valeria – Nu, stai, trebuie să-ți explic ceva mai întâi.

Marina – Nu putem să-l lăsăm să plângă așa, pur și simplu.

Robert (*către soția lui*) – Pe de altă parte, dacă te repezi să-l iei în brațe de fiecare dată când începe să miorlăie puțin... O să faci din el un smiorcăit...

Marina – Hai, lasă-mă... Nu tu mă obligai să mă ridic de douăzeci de ori pe noapte când Valeria era bebeluș? Spuneai că nu trebuie lăsată să plângă!

Robert – Era fată, nu e același lucru...

Marina – Da... Era mai ales fata ta... Hai, mă duc să-l iau...

Valeria se interpune din nou.

Valeria – Chiar trebuie să vă spun ceva înainte.

Marina – Ce anume?

Valeria – Nu sunt singură aici...

Marina – Păi sigur că nu ești singură, iubita mea! Noi suntem mereu aici pentru tine! Așa-i, Robert?

Robert – Cred că nu exact la asta se referea.

Marina – Dumnezeu! I s-a întâmplat ceva? E medicul aici, nu? Nu ambulanța, sper...?

Valeria – Stai liniștită, totul e bine, dar... e un bărbat în dormitor.

Părinții rămân o clipă împietriți.

Marina – Un bărbat? Dar e minunat, iubita mea! Știam noi că n-o să rămâi singură toată viața! Nu suntem în Portugalia, nu-i așa, Robert? N-o să te îmbraci în negru și să porți doliu după soț până la sfârșitul zilelor!

Robert – Mai ales că nici măcar nu erau căsătoriți...

Valeria – E puțin mai complicat decât atât, mamă...

Marina – La două luni după ce ai născut, într-adevăr, n-ai pierdut timpul, dar mă rog... Sunt sigură că e un om tare de treabă.

Robert – Dacă deja schimbă scutece la un copil care nici măcar nu e al lui, e chiar un băiat foarte cumsecade... Ești sigură că nu e cumva homosexual...

Marina – Robert, te rog. Păstrează-ți glumele pentru colegii tăi de la secție...

Robert – Nu glumeam...

Marina – Spune-i să vină, ni-l prezinți și gata.

Robert – Dar cine e? Unde l-ai cunoscut?

Marina – Mai bine scoate-l din ascunzătoare. Ne va povesti singur.

Valeria – Este fratele lui Stefan.

Robert – Fratele lui Stefan?

Marina – Nu știam că Stefan are un frate!

Valeria – Este chiar fratele lui geamăn.

Robert – Noul tău prieten e fratele geamăn al lui Stefan?!

Marina – Nu a spus că e prietenul ei... Nu e prietenul tău, nu-i așa, Valeria?

Valeria – Nu, bineînțeles că nu. A ajuns abia în dimineața asta la Paris... Dar o să vă explice el singur.

Valeria merge să deschidă ușa dormitorului.

Valeria – Stefano, poți veni?

Marina – Îl cheamă Stefano?

Stefan revine în cameră.

Valeria – Vi-l prezint pe Stefano, fratele geamăn al lui Stefan. A sosit de la Roma în această dimineață...

Stefan pare ușor derutat.

Stefan – Buon giorno...

Părinții rămân șocați.

Valeria – E italian, dar vorbește perfect românește, nu-i așa, Stefano?

Stefan – Mi-am făcut toate studiile la Paris...

Marina se apropie și îl îmbrățișează.

Marina – Sincerele noastre condoleanțe, Stefano. Știu ce înseamnă să pierzi un frate.

Robert – Fratele tău... a murit?

Marina – Nu, dar îmi imaginez durerea pe care aș simți-o dacă s-ar întâmpla.

Robert – Vorbiți fără niciun accent. De unde sunteți, mai exact?

Marina – O să vedeți că imediat o să vă ceară actele... Soțul meu e polițist.

Valeria – E puțin mai complicat, de fapt... Stefano e francez, dar s-a născut la Roma.

Marina – Dar Stefan nu s-a născut la Paris?

Valeria – Ba da...

Robert – E cam ciudat pentru niște gemeni, nu crezi?

Valeria – Știu că vi se pare ciudat.

Stefan – Da, toată lumea se miră când aude povestea asta.

Robert – Și atunci?

Valeria – Stefano o să vă explice.

Stefan – Nu, nu, te rog, explică tu. Povestești mai bine decât mine...

Valeria – E totuși povestea ta. Și a familiei tale...

Stefan – O poveste destul de dureroasă pentru mine... De asta nu-mi place prea mult să vorbesc despre ea, dar mă rog...

Marina – Nu sunteți obligat, știți...

Robert – Chiar și în Uniunea Europeană... sunt curios cum pot niște gemeni să se nască în două capitale aflate la peste două mii de kilometri distanță una de alta.

Stefan – Ei bine... e foarte simplu, de fapt. Eu și fratele meu ne-am născut într-un avion, în timpul unui zbor Paris–Roma.

Robert – Serios...?

Stefan – Și...

Valeria – Stefano s-a născut la decolare, iar Stefan la aterizare.

Marina – Aha! Atunci tu ești fratele mai mare!

Stefan – Și de asta eu sunt italian...

Valeria – Iar Stefan francez. Mă rog... a fost.

Robert – Înțeleg...

Marina – Dar nu ne-ai spus niciodată că Stefan avea un frate.

Valeria – Păi... pentru că Stefan nici măcar nu știa asta. Nici nu-și cunoștea părinții! De asta nu mi i-a prezentat niciodată, de altfel.

Robert – Serios? Ia spune...

Valeria – Ei bine... e o poveste groaznică... și aproape de necrezut.

Robert – Așa se pare...

Valeria – Tatăl lui Stefan era foarte sărac pe vremea aceea.

Stefan – De asta se hotărâse să plece în Franța cu soția lui, ca să-și găsească de lucru ca zidar...

Robert – Cu avionul...?

Valeria – Era o companie low-cost, evident...

Robert – Evident...

Valeria – Pe scurt, cum v-am spus deja, soția lui l-a născut pe Stefano la puțin timp după decolarea din Roma. A fost preluată de echipajul de bord și totul a decurs bine.

Stefan – Totuși, n-a fost o naștere ușoară. M-am născut cu fundul înainte...

Valeria – Și după aceea?

Robert – După aceea... s-a descoperit că mai era un pasager clandestin...

Valeria – Exact! La aterizare, mama lui Stefano a simțit nevoia să meargă la toaletă — și acolo l-a născut pe Stefan.

Marina – Nu pot să cred!

Valeria – Cum părinții nu aveau niciun leu, au decis să păstreze doar unul dintre gemeni.

Stefan – Pe mine...

Marina – Ce poveste groaznică...

Stefan – V-am spus eu.

Robert – Mi-au dat lacrimile, zău...

Valeria – Chiar pilotul a fost cel care a descoperit bebelușul în toaleta avionului...

Stefan – Când s-a dus s-o curețe înainte de următoarea decolare spre Roma.

Robert – Pilotul...

Stefan – Știți cum e la companiile low-cost — toată lumea pune mâna la treabă...

Marina – Și după aceea?

Valeria – Bebelușul a trecut din brațe în brațe. A fost crescut câțiva ani de însoțitoarele de bord.

Stefan – Niște femei de treabă care îl hrăneau cu tăvile de mâncare care le rămâneau în plus.

Valeria – Și apoi, când a ajuns la vârsta școlii.

Stefan – Au fost nevoite să-l încredințeze unui orfelinat.

Valeria – Vă imaginați ce greu le-a fost.

Stefan – Normal, avuseseră timp să se atașeze de el...

Valeria – În fine, acum câțiva ani, Stefan a început demersuri la acel orfelinat ca să afle cine îi sunt părinții.

Stefan – Și la câteva zile după ce a dat de urma familiei, a murit în urma unei boli îndelungate...

Valeria – Mă rog... s-a înecat.

Stefan – A, s-a înecat?

Valeria – Da... dar asta e o altă poveste...

Marina – E incredibil.

Robert – Da... într-adevăr... de-a dreptul incredibil...

Marina – Cel mai uimitor e cât de mult seamănă, nu?

Robert – Da, zici că sunt...

Marina – Gemeni.

Robert – Dacă îi pui barbă și păr lung...

Marina – Schimbi costumul și cravata pe niște blugi vechi și o geacă neagră...

Robert – Și schimbi ochii sclipitori de inteligență pe un zâmbet cam prostesc...

Marina – Mă rog, dacă ne uităm mai atent...

Robert – Ce?

Marina – Stefan era puțin mai scund, nu? Adică... puțin mai puțin înalt...

Valeria – Când ești hrănit de mic cu resturile de pe tăvile unei companii low-cost... nu ajută la creștere...

Robert – Și cu ce se ocupă, în viață, tânărul ăsta?

Valeria – Stefano are o funcție cu mare responsabilitate în industria agroalimentară.

Marina – Aha...

Robert – E mai liniștitor decât baterist într-o trupă rock, asta e sigur...

Marina – Robert, te rog...

Valeria – Am știut mereu ce credeai despre Stefan, tată, stai liniștit.

Marina – Ne-ai spus de o mie de ori: muzician — meserie de ratat. Dar dacă tot ești într-o trupă, măcar să fii solistul.

Valeria – Pe scurt, șeful trupei...

Robert – Toboșarul e întotdeauna cel mai prost din gașcă, asta se știe...

Stefan (*jignit*) – Din câte am auzit, trupa lui Stefan nu mergea chiar rău...

Marina – Cum se numea, deja?

Stefan – Rebelii...

Robert – Așa... Rebelii... Ce nume idiot... Cu rebeli din ăștia, poliția doarme liniștită... Merg fără bilet și se cred Che Guevara...

Stefan – Parcă aveau și un turneu programat.

Robert – Un turneu! Un turneu prin baruri, poate...

Stefan – Cine știe... Dacă toboșarul nu murea atât de devreme, poate reușeau să se lanseze...

Marina – Soțul meu nu înțelege nimic din muzica asta modernă, Stefano. Eu l-am plăcut mult pe fratele dumneavoastră. Și dispariția lui m-a întristat mult...

Se aud din nou plânsetele bebelușului.

Stefan – Și cine e bebelușul ăsta? Te-ai apucat de bone, Valeria?

Robert – Bebelușul ăsta?

Marina – Dar e nepotul dumneavoastră, Stefano!

Robert – Ei da, dragul meu, sunteți unchi...

Stefan – Nepotul meu?

Marina – Păi da, fiul lui Stefan!

Robert – Nu știți?

Valeria – Tocmai a ajuns... N-am apucat încă să-i dau vestea...

Marina – E trist să te gândești că acest copil nu-și va cunoaște niciodată tatăl.

Stefan – Și de ce?

Valeria – Pentru că a murit!

Stefan – A, da... corect... Și cum a murit, mai exact?

Marina – Valeria nu v-a povestit nici asta?

Valeria – Abia a sosit, v-am spus...

Marina – Știu că e o slabă consolare, Stefano, dar fratele dumneavoastră a murit ca un erou.

Stefan – Serios?

Valeria – Poate n-ar fi nevoie să intrăm în detalii... Totul e încă foarte proaspăt pentru Stefano. Ar fi cam mult dintr-odată, nu?

Stefan – După câte s-au spus până acum...

Marina – Stefan și-a dat viața salvând de la înec o mamă și cei doi copii ai ei.

Stefan – Serios?

Marina – A reușit să-i aducă pe toți trei la mal, dar, epuizat, a fost luat de curenți la rândul lui...

Stefan – Deci Stefan a fost un erou...

Robert – Și încă unul foarte discret...

Marina – Înainte să dispară în valuri, a mai apucat să strige că nu voia sub nicio formă ca sacrificiul lui să apară la știri...

Robert – De-aia n-a apărut nimic în presă...

Marina – Altfel, sigur primea o medalie.

Robert – Sigur... acum primesc medalii toți.

Stefan – Mi-au dat lacrimile, sincer... Valeria, trebuie să fie o consolare pentru tine că ai purtat nouă luni copilul acestui om excepțional... Și că îți va aminti mereu de iubirea pe care i-o purtai lui Stefan.

Marina – Fiica mea i-a scris chiar și Președintelui Republicii ca să primească permisiunea să se căsătorească postum cu Stefan, dar încă nu a primit răspuns...

Stefan – A, da...?

Robert – Am făcut și o mică strângere de bani pentru coroană.

Marina – Nici măcar n-a fost înmormântare — nu s-a găsit trupul...

Robert – Și cum nu-i știam familia...

Marina – Doar o mică ceremonie între noi... foarte emoționantă...

Stefan – Îmi imaginez...

Robert – Nu e ușor să-ți faci doliul în asemenea condiții.

Marina – Și dumneavoastră nu v-ați cunoscut niciodată fratele, nu-i așa...?

O tăcere apăsătoare.

Robert – Copilul a pierdut un tată, dar a câștigat un unchi.

Marina – Un unchi care seamănă leit cu tatăl lui.

Trece un înger...

Valeria – Vă servesc ceva de băut?

Se aud plânsetele bebelușului.

Marina – Mai întâi trebuie să-i dăm lui ceva de băut...

Robert – Nu e pe-aici vreo însoțitoare de bord să-l alăpteze?

Valeria – Mă duc să văd...

Iese.

Marina – Vin și eu...

Iese. Tăcere stânjenită.

Robert – Ce poveste, domnule...

Stefan – Da...

O nouă tăcere.

Robert – Spuneți-mi, tinere...

Stefan – Stefano.

Robert – Stefano, așa... Mi-e cam stânjenitor să vorbesc despre asta, mai ales într-un moment ca ăsta, dar...

Stefan – Vă rog, sunt aproape din familie acum, nu?

Robert – Bine... Îi dădusem fratelui dumneavoastră banii pentru nunta cu fiica mea.

Stefan – A, da...?

Robert – Pentru că nu avea niciun leu...

Stefan – Artiștii, știți cum sunt...

Robert – Da... restaurantul, florile, rochia de mireasă... nu-s chiar ieftine...

Stefan – Așa e...

Robert – Și cum nunta n-a mai avut loc, mă gândeam că poate îmi recuperez banii.

Stefan – Înțeleg...

Robert – Nu știți ce a făcut cu banii, din întâmplare?

Stefan – Sincer, n-am habar... Dar, bineînțeles, dacă...

Robert – Cincisprezece mii de euro sunt totuși o sumă.

Stefan – Așa e...

Robert – Aproape cât o mașină nouă... Și trebuie să mi-o schimb pe a mea...

Stefan – O să văd ce pot face, vă promit.

Robert – Așa sper. Până la urmă, acum dumneavoastră sunteți moștenitorul lui.

Stefan – Da... la bine și la rău...

Marina și Valeria revin.

Marina – Voia doar suzeta... Cred că îi ies dinții. (*către fiica ei*) Parcă ai mai slăbit, nu?

Valeria – Nu știu...

Marina – Oricum, arăți foarte bine. Maternitatea îți priește. Nu-i așa, Stefano? Nu-i așa că e radiantă fata mea?

Stefan – Ba da, desigur...

Marina – Viața merge înainte, nu? Nu trebuie să ne lăsăm doborâți de necazuri.

Robert – E ca la cal: cazi — te urci imediat la loc în șa, altfel...

Marina – Sunteți căsătorit, Stefano?

Stefan – Ăă... nu. Din câte știu, nu. Adică... nu încă.

Robert – Și apoi, între noi fie vorba, Stefan — acum că nu mai e — nu era cine știe ce pentru tine...

Marina – Hai, Robert... Puțin respect pentru morți.

Robert – În meseria mea am văzut tot felul de oameni... Îți faci un al șaselea simț. Și el... mereu am zis că o să ajungă la închisoare.

Stefan își trage mâneca peste presupusa brățară electronică.

Marina – Totuși, a murit ca un erou...

Robert – E bine să mori erou, dar mai bine e să trăiești cinstit. Adevărul e că mi-a lăsat fata însărcinată și a fugit înainte de nuntă!

Marina – Dar... e mort!

Robert – Da... cam prea convenabil, nu? Dumneavoastră, în schimb, păreți un băiat serios, Stefano. Și un om de cuvânt...

Stefan – Mulțumesc...

Robert – De ce nu-l iei pe ăsta, Valeria? ăsta da ginere ideal!

Marina – Robert, mai ușor, te rog... Chiar dacă e adevărat că Stefano e un bărbat foarte arătos... Nu-i așa, Valeria?

Valeria – Să mă mărit cu fratele geamăn al tatălui copilului meu... Sună cam ciudat, nu?

Marina – Pe de altă parte, nu ți-ar fi chiar străin. E același!

Robert – Varianta îmbunătățită...

Valeria – Nu, sincer, Stefano nu e deloc genul meu de bărbat.

Stefan – Nu e prea drăguț pentru mine...

Valeria – Scuze, dar am trecut prin destule în ultima vreme. Nu cred că sunt pregătită încă să...

Robert – Atunci poate i-ar plăcea surorii tale, nu? Ce zici, Marina?

Marina – Robert, parcă ai fi la târg, nu în familie...

Robert – Arată-i măcar poza, să cunoască și el familia nepotului!

Ea scoate fotografia.

Marina – Am mereu la mine poze cu copiii mei... Uite-o, la plajă, în costum de baie. Ne facem vacanțele la Campingul Valurile Albastre.

Valeria – Mamă, te rog...

Stefan – Da, monokini-ul îi vine foarte bine.

Marina – Știți că a fost Miss Camping?

Stefan – Nu mă mir deloc...

Robert – O sunăm să vină la un ceai?

Marina – Să-l cunoască pe Stefano...

Robert – Și cum nunta e deja plătită...

Valeria – Ce nuntă?

Stefan – Îți explic eu...

Robert – Pot să vă spun pe nume, Stefano?

Stefan – Desigur.

Robert – Faceți deja parte din familie, nu?

Stefan – E foarte frumoasă...

Valeria – Da, bine... Nu sunt sigură că azi ar mai ieși Miss Camping din prima rundă. Sau măcar în finală. Poza e de acum zece ani și a pus cel puțin un kilogram pe an.

Marina – Exagerezi...

Robert – Nu cumva ești geloasă? Parcă nu era deloc genul tău...

Valeria – În orice caz, mi se pare puțin prematur să organizăm o mare reuniune de familie. Situația e destul de complicată și așa, nu? Vă reamintesc că Stefano tocmai a aflat că fratele lui a murit...

Marina – Ai dreptate, draga mea...

Se aud din nou plânsetele bebelușului.

Marina – Mă duc să mă ocup... (*cu subînțelese*) Vii cu mine, Robert?

Robert – Pentru ce?

Marina – Cei doi tineri au probabil o mulțime de lucruri să-și spună...

Marina și Robert ies din cameră.

Robert – Să nu faceți vreo prostie, da?

De îndată ce ies, Valeria se întoarce spre Stefan cu un aer exasperat.

Valeria – Acum vrei s-o încerci și cu sora mea?

Stefan – Am zis asta doar ca să văd cum reacționezi. Cu tine vreau să rămân, Valeria. Acum că avem un copil...

Valeria – Avem?

Stefan – E fiul meu, nu?

Valeria – Cam târziu să te preocupe asta, nu crezi?

Stefan – Da, am dat-o în bară. Dar acum sunt aici. Am un serviciu adevărat și...

Valeria – N-o să mai am niciodată încredere în tine, Stefan. Așa că, imediat ce pleacă ai mei, pleci de aici și să nu te mai întorci niciodată. Clar?

Stefan – Nu pot trăi fără tine, Valeria. Mai bine mă omor.

Valeria – Atunci fă-o!

Stefan – Nu mă iei în serios, nu?

Valeria – Recunoaște că până acum nu prea mi-ai dat motive să te cred.

Stefan se îndreaptă spre ușă.

Stefan – Foarte bine, n-o să mai auzi niciodată de mine... Poate doar la rubrica de știri diverse. Dacă Stefan a murit înecat, mă arunc și eu în râu. Așa nu mai trebuie să-i minți pe părinții tăi... Adio, Valeria...

Valeria îl apucă brusc de încheietură.

Valeria – Nu, stai...

Stefan – Ar fi mai bine pentru toți dacă aș fi mort cu adevărat, crede-mă...

Valeria – Rămâi... te rog...

În mișcare, "brățara" rămâne în mâna ei.

Valeria – Ce-i asta? Nu mă lua de fraieră!

Stefan – Îți explic...

Valeria – Asta brățară electronică? Un antifurt de bicicletă, nu?

Stefan – Adevărul e că te iubesc. Codul e data ta de naștere.

Valeria – Deci n-ai fost niciodată la închisoare?

Stefan – Am plecat în turneu cu trupa, dar m-am certat rău cu solistul.

Valeria – Marco?

Stefan – Îl cunoști?

Valeria – Tu mi l-ai prezentat...

Stefan – Și mi-am dat seama că îmi era dor de tine. Și că e timpul să las baltă visele de adolescent și să construiesc ceva serios cu tine.

Valeria – Ce romantic... Să te însori cu mine — sfârșitul viselor tale... Un basm adevărat...

Stefan – Ascultă, încearcă să mă înțelegi și pe mine! Până la urmă sunt doar un om... Gândul la căsătorie m-a luat cu panică. M-am panicat și am fugit. Știu, nu e deloc glorios și te-am rănit. Dar m-am mai trezit la realitate, îți jur.

Valeria – Te-ai maturizat...? Ești sigur? De când ai sunat la ușa mea acum o oră, numai minți.

Stefan – Știu că nu te merit, Valeria, dar acum că avem un copil... nu e un semn?

Valeria – Un copil e un semn pentru tine? Se vede că n-ai schimbat în viața ta un scutec...

Stefan – Dă-mi o a doua șansă... Copilul ăsta are nevoie și el de un tată!

Valeria – Deocamdată, pentru părinții mei, copilul e orfan.

Stefan – A, da... uitasem.

Valeria – Chiar și mort ca erou, tata te consideră trădător. Dacă te întorci viu și dezertor... și are arma de serviciu la el...

Stefan se descompune.

Stefan – Poate că putem să nu le spunem că i-am mințit...

Valeria – A, da? Și cum ai de gând să faci asta?

Stefan – Dacă părinții tăi țin atât de mult, mărită-te cu Stefano! El e ginerele ideal!

Valeria – Nu crezi că rolul de ginere ideal e cam prea mult pentru tine? Pe termen lung, cel puțin... Mai ales că sigur nu ești mare șef în industria alimentară...

Stefan – Să zicem că am mai cosmetizat adevărul...

Valeria – Cosmetizat?

Stefan – Livrez pizza... Dar e provizoriu...

Valeria – Tot în alimentație rămânem... Și atunci, ce propui?

Se gândește.

Stefan – Am o idee!

Valeria – Nu știu dacă asta ar trebui să mă liniștească deloc.

Robert și Marina revin, întrerupându-i.

Marina – E incredibil cât de mult îi seamănă!

Robert – Ți se pare...?

Marina – Ba da, chiar destul de mult. Sigur nu sunteți chiar dumneavoastră tatăl?

Stefan se preface că răspunde la telefon.

Stefan – Scuzați-mă, am un apel... Buon giorno. Sì. Pronto. Mamma mia... Scuzați-mă, e un telefon important.

Iese pe palier.

Robert – Sper că nu e vreo altă tragedie în familie...

Se aud plânsete de bebeluș.

Marina – Cred că e ora biberonului...

Valeria – Mă duc eu...

Valeria iese.

Robert – Chiar crezi povestea asta cu gemenii?

Marina – Tu nu?

Robert – Nu, dar ce ne mai distrăm noi...

Marina – Atunci de ce n-ai spus nimic?

Robert – Îi mai lăsăm să se afunde puțin, să vedem până unde o duc înainte să atingă fundul...

Marina – Oricum, copilul ăsta n-are cum să fie al lui Stefan. S-a născut la zece luni după dispariția lui.

Robert – Așa e?

Marina – Și apoi, copilul seamănă mai mult cu solistul decât cu toboșarul, nu-i așa?

Robert – Marco?

Marina – Ai dreptate — într-o trupă rock, șeful haitei e solistul...

Robert – Pe de altă parte, dacă ăsta e în stare să facă pe tatăl...

Marina – Nu e ginerele ideal, dar e singurul pe care-l avem la îndemână.

Robert – Și nu sunt sigur că naiva asta mică mai găsește altul prea curând ca să-i pună brățara la gleznă.

Marina – Poftim?

Robert – Să-i pună inelul pe deget, dacă preferi...

Stefan revine, cu un aer ciudat.

Robert – Totul e în regulă, Stefano? Parcă ați văzut o stafie.

Stefan – Aproape...

Robert – Hai, nu zău...?

Stefan – Tocmai am primit un telefon incredibil.

Marina – Da...? De la cine?

Stefan – De la fratele meu, Ștefan!

Robert – Stefan?

Marina – Stefan? Dar e mort!

Robert – Nu-mi spuneți că acum e semnal și din lumea cealaltă...

Stefan – Ei bine... Stefan nu e mort.

Robert – Nu?

Marina – Cum e posibil așa ceva?

Robert – E drept că nu i s-a găsit niciodată trupul...

Marina – Unde e?

Stefan – Jos, la cafenea. Așteaptă să urce după ce îi dau vestea treptat Valeriei. Vă imaginați ce șoc o să fie pentru ea.

Robert – A, da... sigur o să fie un șoc...

Valeria revine din cameră.

Valeria – Ce mutre aveți. Ce s-a întâmplat?

Stefan – Mai bine așază-te, Valeria...

Valeria – Mă simt foarte bine în picioare. Ce aveți atât de important să-mi spuneți?

Marina – O să trebuiască să fii curajoasă, draga mea.

Stefan – Stefan e în viață...

Valeria – Vrei să spui că nu e mort?

Stefan – Exact.

Valeria – Dumnezeu... e îngrozitor... adică minunat... Ești sigur?

Stefan – Tocmai am vorbit cu el la telefon...

Valeria – Simt că o să leșin...

Se preface că leșină, dar Stefan o prinde în brațe. Buzele li se ating ușor.

Valeria (revenindu-și) – Nu, Stefano, nu mai e posibil între noi.

Stefan – Ai dreptate...

Robert – Parcă suntem într-o telenovelă din aia proastă.

Valeria – Dar... cum e posibil așa ceva?

Marina – Da, asta am întrebat și eu...

Stefan – O să vă explice el singur. Așteaptă jos — îi fac eu semn când să urce.

Robert – Vreți să-l sun eu? Care e numărul lui?

Stefan – Mă duc să-l aduc, e mai bine așa...

Stefan iese.

Valeria – E incredibil, nu?

Robert – Da... incredibil... Cred că ăsta e cuvântul de azi...

Valeria – Abia aștept să aflu cum a fost posibil așa ceva...

Marina – Ce poveste...

Robert – Ești sigură că o să fii bine?

Valeria – Nu știu... Sper că nu s-a schimbat prea mult...

Robert – Eh... dacă a stat un an în apă...

Marina – Cum adică, tu chiar crezi că...?

Robert – Nu știu... încerc și eu să-mi dau seama...

Marina – Trebuie să existe o explicație...

Robert – Și recunosc că sunt tare curios s-o aud.

Stefano revine deghizat în Stefan, cu blugi, geacă de piele și o mustață falsă.

Stefan – Bună, Valeria...

Valeria – Chiar tu ești, Stefan?

Stefan – Eu sunt, îți jur...

Marina – Nu avea barbă înainte?

Valeria cade în brațele lui Stefan.

Valeria (*în aparte*) – Nu exagerezi puțin?

Stefan – E un magazin de farse și glume jos... m-am gândit că o să pară mai realist.

Valeria – E incredibil cât de mult te-ai schimbat...

Robert – Da, și nu în bine...

Marina – Adevărul e că barba îi stătea mai bine. (*Părinții rămân siderați.*) Dar Stefano unde e?

Stefan – A preferat să dispară discret. Am înțeles din câteva vorbe că s-a îndrăgostit de fiica dumneavoastră și voia s-o ceară în căsătorie.

Marina – Ce tragedie...

Robert – Fericirea unora...

Stefan – Are inima frântă. Dar, bineînțeles, a decis să se retragă în favoarea fratelui său.

Valeria – Poate nu-l vom mai vedea niciodată...

Robert – Ce păcat...

Marina – E o tragedie...

Robert – O adevărată melodramă, oricum.

Marina – Ar trebui să scrieți o piesă de teatru — sunt sigură că ar avea succes...

Robert – Totuși, încă nu ne-ați explicat cum un om declarat înecat poate să reapară viu după douăsprezece luni.

Stefan – Recunosc că e foarte surprinzător...

Robert – La câte am auzit până acum, cred că nimic nu ne mai poate surprinde.

Stefan – Am fost găsit inconștient la gura râului, pe o plajă, la malul mării.

Marina – Credeam că râul ăsta se varsă într-un lac...

Robert – Probabil tocmai asta face povestea și mai interesantă...

Stefan – Oricum, eram complet amnezic. M-au adăpostit niște măicuțe la o mănăstire. Abia acum mi-am recăpătat memoria... Bineînțeles, am venit direct aici.

Robert – Ei bine, totul e bine când se termină cu bine!

Marina – O să vă puteți căsători în sfârșit!

Robert – Da... se termină cu nuntă, ca în povești. Și cum nunta e deja plătită... Spuneți-mi, Stefan — memoria ați pierdut-o, dar banii pe care vi i-am dat pentru nuntă nu, nu-i așa?

Stefan – Adică...

Valeria – Ce poveste e asta cu banii?

Stefan – Îți explic eu, iubito...

Robert – Atâta timp cât îi pui inelul pe deget, e în regulă. (*în aparte*) Altfel, s-ar putea să-ți pun eu cătușele la mâini...

Marina – O să fie totuși curios să-i vedem pe amândoi gemenii la nuntă.

Stefan – În situația asta, nu știu dacă Stefano o să vrea să vină la ceremonie...

Valeria – Acum o să înțelegeți că avem nevoie să rămânem puțin singuri...

Marina – Sigur, draga mea... Hai, mergem, Robert...

Robert – Pe curând... Stefan.

Părinții pleacă.

Valeria – Bravo, frumos...

Stefan – Crezi că au crezut?

Valeria – Când ai în față un mincinos de meserie... Dar spune-mi — ce-i cu banii pe care tata zice că ți i-a dat pentru nuntă?

Stefan – Adică...

Valeria – Nu-mi spune că din banii ăia ați plecat în turneu cu Rebelii?

Stefan – Sunt gata să-i dau înapoi, Valeria. Chiar dacă trebuie să muncesc zi de zi toată viața...

Valeria – Cam asta fac majoritatea oamenilor ca să-și întrețină familia, știi. (*Se aud plânsete de bebeluș.*) În orice caz, n-ai scăpat.

Valeria iese și revine cu un coșuleț.

Stefan (*înduioșat*) – Cum îl cheamă, până la urmă? Nu mi-ai spus...

Valeria – Acesta e Orfeu.

Se aude un alt plâns. Ea aduce încă un coșuleț.

Valeria – Iar aceasta e Euridice... Sunt gemeni. Se pare că e ceva de familie... genetic...

Stefan – Orfeu și Euridice... O, Doamne... e iadul... adică... minunat!

Valeria – O să vezi... Când plâng amândoi deodată, ai impresia că ai stereo.

El se apleacă îngrijorat asupra celor două coșulețe.

Stefan – Și... ești sigură că sunt amândoi ai mei?

Valeria – Cine știe...

Stefan – Ciudat... îmi amintește vag de cineva cunoscut...

Plânsete în duet. Valeria încearcă să-i liniștească. Sună soneria.

Valeria – Poți să deschizi? Sunt puțin ocupată, cum vezi... Probabil sunt iar părinții mei — au uitat ceva.

Stefan – Mă duc.

Dispare o clipă și revine cu un zâmbet larg.

Stefan – O să râzi... E Marco!

Valeria – Marco?

Muzică rock (eventual „Smoke on the Water”).

Întuneric.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 121 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprarrealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, ireverențios, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentatie publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită